

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Μεσουρανούσε τὸ φωτοπλευόμενον· χάμω καὶ γύρω ἄμμο· δέντρο πουθενά· ἐρημο ἀπέραντη· κ' ἐγὼ στὸ μέσο· ἡ κοῦραση μούχε κόψη τὰ ἥπατα, δὲν μπόραγα νὰ προχωρήσω· ξεπέζεψα· ἔγειρα στὸν ἥσκιό τῆς γκαμῆλας μου νὰ ξανασάνω λίγο· κ' ἐκεῖ σὰ νὰ μουῖθε κάπως γλυκὸς ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκα· κ' εἶδα ὄνειρο, ἔ, σὺν τί ὄνειρο.

Πάνω σὲ κάποιο ἀερόστατο τάχα, ἐγὼ καὶ κάποιος φίλος μου σεργιανούσαμε ἓνα βαςίλειο. Καὶ βλέπαμε καὶ τί δὲ βλέπαμε· κάμπους ἀκαλλιέργητους, νερὰ ἀνεκμετάλλευτα· βουνὰ δεντροστύλιστα μὰ δυσκολοανέβατα· χίλιω δυὸ λογιῶ φρούτα πού σάπιζαν στὰ ἴδια τους τὰ δέντρα ἀπάνω, καὶ τόσα ἄλλα— Μὰ σκιὰ ἀνθρώπου σ' ὄλα αὐτὰ ἀπάνω καμμία— Λές καὶ θανάτου πνοή φύσηξε καὶ τὰ ρήμαξεν ὄλα.

Καὶ μοῦ λέγει ὁ φίλος μου: "Ἄς πᾶμε κ' ὡς τίς πολιτεῖες. Κατεβαίνουμε κι ὡς ἐκεῖ καὶ τί βλέπουμε. Χιλιάδες κόσμο, μιὰν ὄχλο, ἓνα κακὸ, νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους μέσα, στίς πλατεῖες, στίς λέσχες, στὰ καφενεῖα, γυμνοί, ἔλαινοί, τεμπέληδες, δίχως δουλειὰ κχιμιά καὶ νὰ φωνάζουν «Κάτω τὸ Γῆλιο, κάτω τὸ Ψέμα. Γῆλιος δὲν ὑπάρχει».

Κι ἀνάμεσα στὸν ὄχλο, γέροντες ἀσπρομάλληδες νὰ βγάδουν λόγο. Παρκαλέσα τὸν κυβερνήτη τ' ἀερόστατου νὰ τὸ χαμηλώσῃ γιὰ λίγο, κι ἀκούσαμε. "ὦ, κάλλιο νὰ μὴν ἀκούγαμε.

Ἄ ἡ νύχτα μᾶς ἐγέννησε· τ' ἀδιάλυτο σκοτάδι εἶναι ὁ πατέρας μᾶς· ἡ Τύφλα ὁ Θεὸς μᾶς. Σ' αὐτοὺς θυσία πρόσφεραν οἱ παπούδες μᾶς, σ' αὐτοὺς καὶ μεῖς θ' ἀφίσουμε τὴν ψυχὴ μᾶς. Γῆλιος δὲν ὑπάρχει, ὁ Γῆλιος εἶναι ψέμα. Τὸ Γῆλιον τὸν φαντάστηκαν ὅσοι φτόνεσαν τὴν τύχη τῆς Γέννας μᾶς. "Ὅσοι μελέτησαν τὸ κακὸ τῆς. Κι ἂν μέσα σ' αὐτοὺς βρισκονται καὶ δικοὶ μᾶς, δὲν μπορεί παρὰ νάβαι ἄλλοθρησκοί, παρὰ νάβαι προδότες. Γι' αὐτὸ κι ἔς κρᾶξουμε ἀπὸ τὰ βᾶθη τῶ σπλάχνω μᾶς: Ἀνάθεμα τὴν ψυχὴ τους.

Κι' ὁ ὄχλος μὲ μιὰ φωνὴ « Ἀνάθεμα ».

— Ἀνάθεμα τὸ ἔργο τους. — Ἀνάθεμα.

— Ἀνάθεμα πού τοὺς ἀκλουθᾶνε. — Ἀνάθεμα.

— Καταραμένο τ' ὄνομα τους.

— Καταραμένο καὶ τώρα καὶ στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα.

Κ' εἶπαμε νὰ κατεδοῦμε γιὰ νὰ γνωρίσουμε κι

ἀπὸ κοντὰ τὸν παράξενο αὐτὸν κόσμο, καὶ κατεβήκαμε.

Μὰ τ' εἶταν τῆς τύχης μᾶς νὰ δοῦμε ; "Ὅλους ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη δίχως μάτια· σωστὰ τυφλοπόντικα μ' ἀθρώπινη μορφή. Καὶ τοὺς δικαίωσαμε γιὰ τίς ιδέες τους. Οἱ δύστυχοι τὸ Γῆλιο δὲν τὸν γνώρισαν, οὔτε καὶ τὰ καλὰ τῆς μέρας.

Καὶ τοὺς ρωτήσαμε· ποιοὶ νάβαι οἱ τρισκατάρτοι πού δὲν πιστεύουν στὸ σκοτάδι ; κι αὐτοὶ δείχνοντάς μᾶς τὰ σκολεῖα καὶ τὰ παλαικὰ τους κιουτάπια· «Νά, ὅσοι στήσανε πόλεμο μ' αὐτὰ καὶ δὲ δέχτηκαν τὴ θεία σφράγιση.»

Καὶ σὰ θελήσαμε νὰ μάθουμε καὶ τί εἶδους εἶταν αὐτῆ ἡ σφράγιση, μᾶς πῆραν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπάζοντάς μᾶς μέσα μᾶς εἶπαν «Νά ἐδῶ εἶναι οἱ μεγάλοι ἱεροφάντηδες τῆς γενιᾶς μᾶς· ὅσοι πιστοί, πριχοῦ χαράξουν τὰ μάτια τῶν παιδιῶν τους, τὰ φέρνουν ἐδῶ καὶ λαβαίνουν τὴ Θεία σφράγιση.»

Κ' εἶδαμε, ὦ Θεέ μου, τί φρίκη. Γέροντες ξεκουτιάρηδες μὲ τὰ τρεμουλιαστὰ τους χέρια νὰ βαστᾶν σφραγίδες πυρωμένες, καὶ νὰ στραβῶνουν μ' αὐτὲς τὰ μάτια τῶν παιδιῶν, καὶ νὰ λένε σὺν εἶδος ξόρκια « Ἢ νύχτα μᾶς ἐγέννησε· τ' ἀδιάλυτο σκοτάδι εἶναι ὁ πατέρας μᾶς· ἡ Τύφλα ὁ Θεὸς μᾶς. Τυφλοὶ οἱ γονεῖοι μᾶς ζήσανε, τυφλοὶ καὶ σεῖς νὰ πεθάνετε.»

Κ' ἀκούγονταν ἐκεῖ μέσα κλάματα, κι ἀκούγονταν φωνὲς πόνου, καὶ γίνονταν χαλασμοὶ Κυρίου. Κι ὅσα παιδιά δὲν μπόραγαν νὰ βαστάξουν στὸν πόνο τῆς σφράγισης, ξέφεδγαν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν πατέρων τους κ' ἀπὸ τίς πολιτεῖες κι ἐρχόντουσαν στοὺς κάμπους κι ἀνέβαιναν στίς ντοῖμες τῶ βουνῶν, ἀφ' ὅπου καὶ ξαγνάντευαν τὸ Γῆλιο κ' ἐστησαν νέο βασίλειο, μὲ νέες θεωρίες καὶ νέο πρόγραμμα.

Αὐτοὶ γενόντουσαν οἱ κλλιεργητάδες τῶν ἀπεραντων κάμπων, αὐτοὶ οἱ μελισσοκόμοι, οἱ πτηνοτρόφοι, οἱ χτηνοτρόφοι, οἱ τεχνῖτες οἱ βιομήχανοι, αὐτοὶ ἦσαν πού πλούταιναν καὶ τήραγαν τὸ νέο τους βασίλειο, καὶ πού μὲ τῶνομα προδότες φέρνονταν στὰ χεῖλη τῶν ὄσω δὲ γροῖκισαν τὸ φῶς.

Καὶ θελήσαμε νὰ τοὺς συχαροῦμε καὶ θελήσαμε νὰ τρέξουμε καὶ μεῖς μαζί τους, νὰ καμαρώσουμε τὸ ἔργο τους στοὺς καλλιεργημένους κάμπους, ν' ἀνεδοῦμε στὰ βουνά τους, νὰ ξαπλώσουμε στοὺς ἡσκιερούς καὶ μυροβόλους κήπους, ν' ἀνασάνουμε τὸ δροσερὸ τους ἀγέρα, νὰ πιοῦμε τὸ κρυσταλένιο τους

νερό, νὰ ξανανώσουμε τὸ γαῖμα, νὰ προστέσουμε ζωὴ στ' ἀδυνατισμένο μας κουφάρι.

Μὰ μέσα σ' ὄλα αὐτὰ σὺν κάτι νὰ μ' ἐκαψεν ὑπερβολικὰ κ' ἐξύπνησα. Εἶταν ὁ Γῆλιος· ἡ γκαμῆλα ἀπὸ ὦρα φαίνεται νῆταν πλαγιασμένη καὶ δὲ μοῦκαμε πιά ἧτικιο.

Guergueh 26. 3. 07.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛ.

ΑΠΟΚΟΣΜΟΣ

Κόσμο πού ἔζησες, πού ζεῖς καὶ πού θά ζεῖς αἰῶνια
 "Ὅσο τὸ πνέμα κ' ἡ ψυχὴ θά ζοῦν κι ὅσο τὸ Ὁραῖο,
 "Ὅμορφος κόσμος κι ἄλλε, πού ἡ ψυχὴ θωρεῖσος
 Κι ὄχι τὰ μάτια, τῶν ἀνθρώπων κόσμος καὶ τῆς ἀγάπης,
 Τῶν ἀστεριῶν, τῆς σιγαλιᾶς, τῆς θύμησης, τῶν ἡσκιῶν,
 Τοῦ "Ἡλιου πού φεγγοβολεῖ, τῆς Νύχτας πού μαγεῖται,
 Τοῦ ὄνειρου κόσμου, τῶν πούλων καὶ τοῦ δικοῦ μου πόνου,
 Στους κύκλους σου τοὺς φωτεινοὺς τὴ λευτεριᾶ ἀνασαιῶ
 Καὶ χαίρομαι τίς ὁμορφιᾶς τῆς ἔλξης κι ἀνταμώνω
 Στὰ δροσερὰ τάπσοκια σου τὴ λατρεμένη κόρη.
 Πατήσια, "Ἀλωνόρης τοῦ 907.

ΙΣΙΟΝΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

Η ΒΑΡΚΑ

Δεμένη πίσω σ' ἓνα μεγάλο βαπόρι· κατέβαινε περήφανη τὸ Βόσπορο. Ἐβλεπ' ὀμπρὸς τῆς τοὺς ἀφρούς πού σκόρπιζε γύρω του τὸ βαπόρι καὶ νόμιζε πὺς ἐκείνη τοὺς σκόρπιζε. Ἐβλεπε πίσω τῆς τὸ γαλάζιο αὐλάκι πού ἄνοιγε στὸ διάβα του ὁ μαῦρος ὁ γίγαντας καὶ νόμιζε πὺς ἡ πλώρη τῆς ἡ μικροσκοπικὴ χάραζε τὴ βαθιά, τὴν ἀτίλειωτη κείνη γρκαμῆ. Καὶ κατέβαινε περήφανη, φουσκωμένη γιὰ τὴ γληγοράδα τῆς καὶ γιὰ τὴ θαλασσοταραχὴ πού σκόρπιζε γύρω. "Ἐτσι τοῦλάχιστο νόμιζε κείνη κι αὐτὸ ἔδειχνε τὸ περήφανο περπάτημά τῆς. Κάποτε ἔρριχνε κ' ἓνα βλέμμα περιφρονητικὸ στίς ἄλλες βαρκοῦλες πού ζύγανε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα τίς ἄφινε πίσω, πολὺ πίσω. Πού νὰ τὴν προφτάσουν ἐκεῖνες μ' ἓνα ὀλόσπρο μικρὸ πανάκι σὰ χιονάτες πάπιες ἢ μὲ δυὸ μικρὰ κοκκινοδορμμένα κουτιὰ, πού τάραζαν ἡσυχα-ἡσυχα τὰ γαλάζια νερά! Πού νὰ σκορπίσουν ἐκεῖνες ἀφρούς, πού νὰ χαράξουν βαθιὰ αὐλάκια! Ἐκεῖνες μόλις χάραζαν μιὰ γραμμούλα πού

Δὲ σταμάτησε τὸ βᾶψιμό τῆς ἡ Κατινούλα, ὅταν τᾶκουσε· δὲν κοντοστάθηκε· δὲν ἔλλαξε ὄψη. Πρώτη ἔννοια τῆς ὁ Κύριος. Τῶνοιωσε ἰδιοστιγμῆς πόσο θά χολόσκασε γιὰ τέτοιο κάμωμα. καὶ στὸν Ἀντρέα πῆγε ὁ νοῦς τῆς προτοῦ συλλογιστῆ τὸν ἑαφτό τῆς. "Ἄς μὴ συχιστῆ ὁ Ἀντρέας μὲ τὸ παραπάνω καὶ τῆς φτάνει. Μὰ τί τάχα ; Μήπως κι ὁ γιατρός ὁ ἴδιος, ὁ Ἄρτος ἐκεῖνος, μήπως ὅταν ἐρχότανε, δὲν ἔβαζε τὰ δυνατὰ του νὰ τὴν περιποιθῆ, δὲν τὴ ρωτιῦσε, δὲν τῆς μιλοῦσε πάντα ἐθγενικὰ καὶ φιλικὰ ; Σειθαρός ἄθρωπος, κκαταδεχτικός. Γελαστῆκε, τί νὰ γίνῃ ; "Ἐνα κελὸ φέρομο, δὲν μποροῦσε ἡ Κατινούλα νὰ τὸ ξεχάσῃ. Κάποτες μαλιστα τὴν πείραζε ἡ μικρὴ, πού τὸ στόμα του κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ νοῖξῃ, ἅμα ὁ λόγος γιὰ κανένα πρόσωπο πού ἔτυχε μιὰ φορὰ νὰ τὴν καλημερίσῃ. Γιὰ τὸ κρέμα τοῦ Ἄρτου μήτε παραπονέθηκε· χχιμυγέλασε μόνο μὲ τὸ χαμυγέλο τῆς τάγαθό.

Σάστισε ὁ Ἀντρέας καὶ τὸν πῆρνε οἱ λογισμοί. Ναι, κατάλαβε ὁ ποιητῆς του τί θά πῆ ἀδικία καὶ θυμὸς· κατάλαβε ὅμως σὺνάμα καὶ τί θά πῆ ἄδολη γυναικῆσια ψυχὴ— ἄχ! σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε τώρα μπροστὰ του ὁ Ἀντρέας τὴν Ἀντιγόνη— μιὰ ψυχὴ πού ἀπὸ μῆπος δὲν ξέρει, πού ξέρει

μόνο καὶ μόνο νάγαλῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ'.

Τᾶδοξο τὸ ποτάμι.

"Ἡ Κατινούλα δὲν τὰ πῆγε ἀχαμνὰ τίς ἀκόλουθες μέρες. Μὰ ὁ Ἀντρέας θυμότανε ἄξαφνα καὶ τὸ λόγο τοῦ γιατροῦ, πὺς ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ τοῦ τῆ φέρῃ γιὰ νὰ τῆς ξανακολλήσῃ τὸ δίφραγμα, καὶ πάλε εἶτανε ὁ δύστυχος ἔνω κάτω. Σπίτι νὰ γίνῃ τέτοιο χειροῦργημα, μήτε νὰ τὸ στοχαστῆς. Πού λοιπὸν ἔνοιωσε ὁ Κλυζιοὺς νὰ τοῦ τῆ φέρῃ ; Στὸ νοσοκομεῖο ; "Ἐτσι ἔλεγε ὁ Ἀντρέας· γνωστὸ κιάλας πὺς ὁ Κλυζιοὺς ἀφωσιωμένος στὸ νοσοκομεῖο του, καθε πρῶτὸ ἐκεῖ περνοῦσε δυὸ τρεῖς ὠρες, ὡς καὶ τὴν κεριακὴ τὸ πρῶτὸ, μποροῦσε περιφρημα νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἄρρωστο, καὶ βέβαιον πὺς μὲ τοὺς βοηθούς, μὲ τοὺς μαθητάδες, τοὺς νοσοκόμους, τοὺς ἑσωτερικούς κ' ἔξωτερικούς, μὲ τὰ χρειαζόμενα μπόλικα ἐργαλεῖα, μὲ τίς σάλεις τίς πίτηδες κα μωμένες, μὲ ὅτι πρόσταζες ἀμέσως στὴ διάθεσή σου, καταλλήλοτερο μέρος ἀδύνατον νὰ φανταστῆς. "Ἐλα

δὰ ὅμως πού εἶτανε νοσοκομεῖο, κι ὁ Ἀντρέας δὲ λησμονοῦσε τὴν ἔλευσίν, τὴν ἐντύπωση πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μπούνιος, ὅταν τοῦ ἔφερε κι ἀφτουνού τὴν Κατινούλα νὰ τὴν ξετάσῃ— καὶ νὰ μὴν τὴν ξετάσῃ. Ἀλήθεια πού ἔλλαζε ὁ γιατρός, κι ὁ Κλυζιοὺς ἔκανε τὸ χρέος του ὅπως μήτε φαντάστηκε ποτέ του νὰ τὸ κάμῃ ὁ Μπούνιος. Δὲν τὸ ἄρεζε ὡς τόσο πού δὲν τὸ ἄρεζε ὁ Ἀντρέας. Τοῦ φαίνονταν σὰ νὰ τοῦ παίρνανε, σὰ νὰ τοῦ ἔρπαζανε ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ παιδί του, μιὰ καὶ τὴν ἔφινε μόνη τῆς ἀλακρη βδομάδα, δίχως ὁ ἴδιος νὰ φροντίξῃ γιὰ τὰ συνηθισμένα τῆς. Μπιστοσύνη ὁ ἄθρωπος εἶχε στὸν ἑαφτό του, καὶ μὲ τὸ δικιο του, γιὰτὶ ὁ πατέρας βλέπει πράματα πού ξένο μάτι δὲν τὰ βλέπει. Δίσταζε κ' ἡ Ἄννα. Τί ; Θά τὴν παραδώσουνε ξανά στὸν Κλυζιοὺ πού τὴν ἀπορᾶσισε πέρσι ἄψε σθῆσε, προτοῦ ἀκόμη τῆ δῆ. πού καὶ φέτο ἔβγαζε καινούρια γνώμη γιὰ τὴν ἀρρώστια τῆς, πάλι σὲ μιὰ συνίλεψη τῆς Ἐταιρίας ; Νά μὴ μᾶς τὴν πασπατέθουνε δὰ καὶ καθὲ χρόνο, γιὰ νὰ μᾶς τὴν ἀφανίσουνε στὸ τέλος. Φτάνουνε ὅσα μᾶς σκάρωσε καὶ ξεσκάρωσε ὁ Ἄρτος.

Σωστὰ τῆς Ἄννας τὰ λόγια καὶ ὀρόνημα. Ἡ Κατινούλα ὅμως σὰ νὰ τὸ εἶχε ὀρεξῆ νὰ δοκιμάσῃ.